

XUT!

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CARRER NOU, 45

ANY II — NUM. 20
BARCELONA, 5 D'ABRIL DE 1923

APARTAT DE CORREUS 925
TELÉFON 2753 A

De 1922 a 1923
parece que no da res:

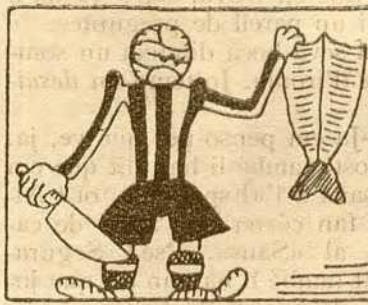
pero si miras delgado
te vas a quedar glasado.

Después de lucha enconada queda el «Barça» campeón y alegre la terregada.

En el Norte el «R. U. de Irún» consigue darse el gran piso (dígale lustre o betún).

Se libra una gran batalla entre el «Barça» y el «Irún», y el «Barça» el bacallà talla.

Gigantescas proporciones la fraternidad alcanza, y se reparten capones.

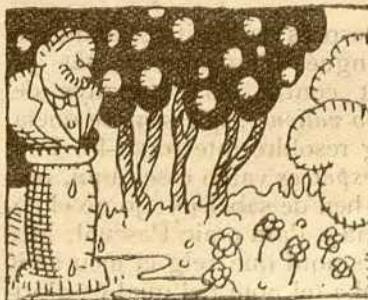
Este año el hado adverso convierte aquellas empentas en una poesía en verso.

Y unidos por la desgracia aquellos fieros rivales mirándose se hacen gracia.

El público, emocionado al ver tan gran afición, se agita entusiasmado.

Y del campo en un rincón el busto de Gomper llora con lágrimas com eigrons.

10 CENTIMS

PER FI SABEM LO QUE FARÀ EN PIERA!!

Rüning, riiing, riiing!!!!

—Qui hi ha?

—Que no hi és el senyor Piera?

—La porta s'obre i jo entro. Es qüestió d'acabar d'una vegada amb els dubtes que ens torturen. Hem volgut que en Piera mateix fos el que posés els punts sobre les *iiiiii* i no fer més comentaris gratuïts que deixen als legidors en una mar de confusions.

En Piera ens rep amablement.

—Què desitja?

—Sóc en Dova, sap? Venia a fer-li un parell de preguntes.

La seva boca dibuixa un somriure d'ironia. Jo temo un *desaire*.

—Ja em penso per què ve, ja. A vostè també li han dit que em passava a l'*«Espanyol»*, oi? Altres fan córrer que aniré de capità al *«Sans»*. Psè! Segurament també li hauran dit que jugare de porter al *«Barça»*...

—Home, jo...

—Sí; no estigui cohibit. Això no és res. Quan se sàpiga la veritat hi haurà un daltabaix!

—Carai!

—Sàpiga que tot això és *trola*. Jo tinc un pensament ben distant de lo que s'imaginen.

—Si fos tan amable...? La nostra professió és tan indiscreta...—li dic jo amb cara de bon noi.

—Miri: prometi'm guardar el secret. No se'n rigui. Es tracta d'un cas purament psicològic. Dintre meu s'hi ha fet la llum. Encara que volgués no podria recular...

—Home, cuiti! Em moro de curiositat! Apa!

Dones, bé: vostè es recorda d'aquell banquet que varen donar-me els del *«Barça»*?

—Sí.

—Amb aquell casament tan solemne...

—Ja ho crec!

—Es recorda de les paraules de mossèn Lletuga? *«Tú eres Pierus!»*

—Sí, home, sí!

—Doncs, bé: dintre meu vaig sentir una força *insòlita* que se'm passejava pels budells; quan veia una xicoteta em venien *náuseas*; no podia sofrir cap soroll...

—Bé; però...

—Sí, senyor; sàpiga-ho d'una vegada i públiqui-ho...

—Què?

—Em faig capellà.

DOVA

INTERVIUS GRIMEGIALS I CAMELÍSTIQUES

Parlant amb en Pascual

Després de l'èxit esclatant que obtingué diumenge passat jugant contra els companys del *calvo valiente*, que sempre queia, vaig resoldre interrogar-lo. Però els *espetecs* varen ésser aquí, perquè heu de saber que jo no el coneixia a l'ara amic Pascual. Mes heu's aquí que veig el meu amic Meuka (el nom del qual és d'origen africà-rus-polonès) parlant amb ell molt amigablement.

Li vaig fer l'ullet, i ell, com-

prenen-me, féu la presentació.

—...?

—Tant gust, Pascual!

Ai, lladre! Ni mai que l'hagués saludat, doncs em va clavar una apretada de mans que, fillets, em va deixar torrat!

—...?

—Sí, me gusta Barcelona (remarqueu que és la segona vegada que ha vingut) y el *«Barcelona»* mucho más.

I em va fer un somriure que

em penso que volia dir: «Ah, «curridasso»!»

—...?

—El *compañerismo* es grande, y sobre todo a Samitier le aprecio mucho, porque ya empieza a chapurrear el castellano.

Al dir-me això em vénen a la memòria algunes paraules d'en Sami a en *Pascualín* durant el partit: «Déjala, hombre! No veus que va a fora?» «Entra fort, hombre, i cargola'l a aquest calvo, para ver si le creix el pelo!» «Buena, Pascual! Te estás desarrollando un coloso si continñas així! Et declararemos internacional!»

Anava a fer-li la pregunta culminant, quan sento el xiulet del niño *Mariné* (referée).

Que elegant anava, eh?, amb pantalons de la primera comunió molt ben planxadets, mitges de seda que deixaven veure uns contorns mal etxurats i peludissims.

TORRAT

A Gamper

Poesia premiada amb la flor natural en els Jocs Florals del *«Barcelona»*.

Oh, La Riva cuando vió de Gamper el gran poder, dijo: «Como una mujer me tengo que rendir yo.» Con su soberbia pagó la pena que nos espanta; ángeles y hombres digan: ¡Viva Gamper! ¡Viva el «Barça»!

L'autor va morir d'una embolia, degut a l'esforç.

Llegiu tots els dijous

X U T

FUTBOL

Real Unió de Irún-Barcelona

Un partit sense pena ni glòria.

L'equip del «Bàrça», que, llevat de l'absència de l'Alcàntara, era el mateix de sempre, va jugar amb un tant se me'n dóna» que semblava que tots plegats haguessin inventat aquella cèlebre dita.

«Entre los placeres, el que más me agrada—es el dulce placer de no hacer nada.»

El públic, nombrosíssim com sempre, però amb un entusiasme més de guardarroba que de res més. No diem això amb la intenció de desmerèixer als jugadors, sinó com un detall d'observació.

Els de l'«Irún» varen sortir al camp animosos i plens de ganas de lluita; però, malgrat els comentaris que s'han fet aquests dies, hem de confessar que no és aquell «Irún» que va jugar la final del campionat de l'altre any amb el «Barcelona».

...Però jo tenia un amic que té molts punts de contacte amb el soci patró del «Bàrça». Aquest amic era aficionat a les dames. Ell taxava la valor de l'avversari segons li convenia.

Quan un altre company guanyava a un que hauria pogut ésser el seu adversari, deia, indignat:

—Que no ho veus que era una mona?

Si aquest mateix, quan jugava amb ell, li donava una lliçó de modals, deia:

—Oh! Es un tio! Demés, jugava amb un tablero de sa propietat!

Entesos, oi? Dones, seguim.

En Cellà II fou el que al començar va animar-nos un xic clavant la pilota als peus d'en Martínez. Però en Martínez més aviat serveix de figura decorativa. Així és que no cal dir que no va rematar-la.

En canvi en Gràcia va rematar

esplèndidament un centre d'en Piera i la pilota va donar el disgust número u a en Muguruza.

A l'acabar la primera part hi hagué un siti a la porta d'en Pascual, que no va acabar malament degut a què la Pròvidència va decantar-se cap el bàndol blau-grana.

Seguidament en Vázquez va aconseguir l'empat.

A la segona part es varen tirar dos penals, un per banda, ambdós sense conseqüències.

Després d'això el partit va finir entre l'avorritament més complet.

EN GAMBRENA

DIA 2

Aquest segon partit no s'assemblà en res amb l'anterior.

En Piera, que jugava de davant centre, ho féu amb una elegància i aseo que venien ganes de convidar-lo a prendre xocolata.

La línia de mitjots estigué sénzillament desastrosa. Una línia de mitjots lo menys que pot fer és jugar mitjanament; doncs, no, senyor: ho féu pèssimament.

En Pascual, mansoi, nerviós i esverat. Sort tingué d'en Coma, que és un punt.

En Cellà II no va perdre els estreps en tot el partit. Aquest xicot ens està resultant molt matemàtic. Centra bé i no és mandanguer.

En Piñol, fluixet. Es dels que

En Zabala, l'eterno viajero, rumiant on podria anar a passar una temporada

volen menjar-s'ho tot, però carreguen la feina als altres.

De l'«Irún», en Zabala i en Gambreña varen quedar excellentment. En Zabala féu un gol dels que van amb etiqueta i pre-cinte.

El porter, en Muguruza, no val gran cosa.

En aquest partit l'equip del «Barcelona» va jugar amb més fe i entusiasme que en l'altre.

Tots plegats lluitaven més coratjosos i amb més delit de guanyar.

Es qüestió de seguir així, car, de lo contrari, el futbol esdevindria com el D. Juan Tenorio, que és una cosa que només surt el dia dels morts.

El resultat, 3 a 2 a favor del «Barcelona».

Tots contents i fins una altra.

Holanda-França

Telegrams dirigits a *La Maleta Semanal* i rebuts per nosaltres per equivocació de l'ordinari de Palautordera.

(Nota.—Se garantiza la procedencia. El que no salga malo se cambia.)

«Amsterdam, 15'87.—Va a dar comienzo el partido; lo dijuelo desde fábrica quesos de bola; no es bola.»

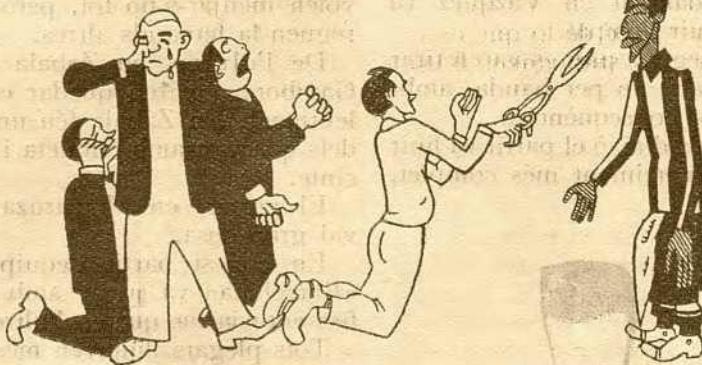
«17'12. — Franceses torrados panadera. «Le jour de gloire» ne

pas arrivé. Se conoce se olvidaron de facturar.

Capitán galo decir que no tiene importancia y que l'honor est en salve.

Pero yo hago el hombre y digo que es mucha panadera 8 a 1.»

«17'64. — Se hace barrila en grande; quesos suben; bajan los franceses; baja la pavería francesa, que sólo limpia, brilla y da esplendor, pero que no hace ganar, ni por chamba.»

—Te venimos a cortar la coleta.

—No, tendréis que cortar-me la ceba, porque hace las veces.

Sabadell-Winterthur

Els del «Sabadell» són unes feres jugant a futbol, i sense tenir en compte el prestigi dels paisans d'en Gamper, els varen clavar dues panaderes com a record de la seva estada a la fabril e industriosa a la vez que sportiva villa de Sabadell.

En Cabedo ho va fer amb aquell salero que ja tots vostès saben.

L'Estruch, fent aquelles parades, més monumentals que una parada militar amb en Zamora a cavall.

Els de Sabadell, que és com si diguéssim els *tontos perdidos* per en Martí, d'allò més engrescats;

«18'02. — He vuelto a galgar con el capitán francés; ahora dice que el referée les ha estafado, que el terreno hacia bajada a la primera parte, que a la segunda hacia subida, que el viento les iba en contra y que la *revanche* será terrible.

Pueden subir de pieses que todo lo que digan es para despistar que son unas cafeteras.

Mando detalles bien detallados por carta.—*Brescas.*»

Martinenc - S. C. Bastideenne.

—Bona l'hem feta, Geroni ! I doncs ? Com t'ho faràs ara per parlar d'aqueixes cafeteres, si no les vares anar a veure ?

—Home, ho aniré a preguntar a un «musiu» que coneix i que em sembla que hi entén *muy*.

—Arriba, doncs, i a veure si me'n pots contar alguna cosa d'això.

• • • • •

—Oh, mossieur ! I cómo seba ?

—Come seba ?

—Hombra, me refiero a los mussius paisanos suyos, que han recibido una panna.

—Oh ! Cela n'es pa ! Les martinencs son unes chambons. Barrachina, un altre chambon ; le refri un camello ; nous n'havons pas percut, no, nous n'havons percut ; le «Martinenc» nous a clave une panadere, mais nous n'havons percut... l'esperance d'arribar a l'any 2000 et n'ayer ganne ni pour une badades ni une sole fois a ningún equipo español.

—I el pertido comme fué ?

—Ah ! El pertido me pertio pour la mostre ; les deux capitens se foiren un peton ; le moment fou emulsionante ; les nines souspiraven ; le refri hacer la morra avec un linesman, et l'atre linesman hacer el pipi avec la banderete.

—Et los goles como fueron ?

—Les goles si mes peissants foiten cinc mois ganyent, mais comme no les foiteren, no ganyaren pas ! I así ganyaren lous de Sant Martín. Non pas, une equip françois no perd nunca ja-mais.

—Doncs, qué hizo ?

—Un papel muy feo.

Com que veig que a aquest tío no se li pot treure res més que pugui arribar a *illustrar* als nostres llegidors, me'n vaig a inter-

EL JUGADOR DE FOOT-BALL

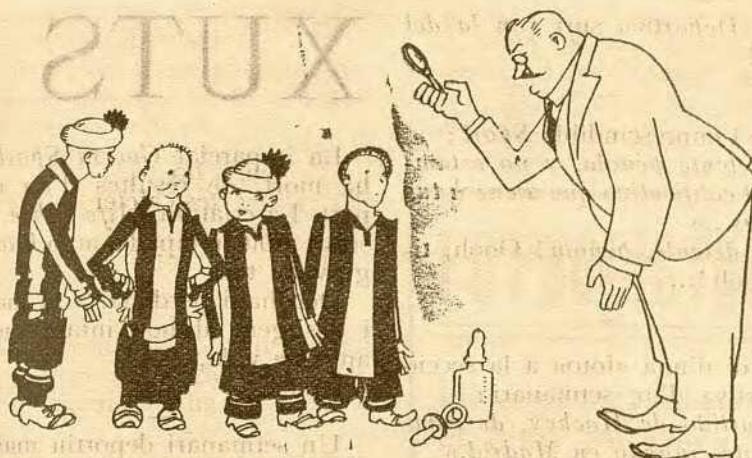

bra de gran utilidad para presenciar, jugar o arbitrar partidos.—Reglamento oficial.—Léxico inglés-español.

—Explicación del off-side.—Cirugía de urgencia.—

Higiene del jugador.

Un tomo en rústica con cubierta en colores: 1'25 ptas.

En Gamper organitzant el nou equip del «Barça», futur campió del Parc

rogar a un *enrage* que d'ençà que el «Martinenc» és campió porta brodat l'escut fins a les espadanyes.

—Tu, Cassimir: com ha anat això?

—Com ha d'haver anat, home? No n'ha fet venir l'«Europa» ni el «Barça» d'equips com aquest, no!

—Home, veuràs: l'«Europa» va fer venir l'«Espanya», de València; ara el «Barcelona» anuncia el «Cetze», que acaba de perdre amb el «Granollers»...

—I ca, home! Jo vull dir que mai han fet venir un equip de la potència d'aquest. Allò era un equip! I quins *tios*! Sort que el «Martinenc» és un equip que no n'hi ha cap, ni un que li passi la mà per la cara; ni un, m'entens? Ah! Si ara existís allò de fer-s'ho els dos campions de grups! Ja varen sapiguer lo que es feien, ja! Et juro que hauríem vist al «Sevilla» al nostre camp.

—Bufa! Que ho dius seriosament això?

—I és clar! Però tu es veu que

no te'n fas càrrec de lo que eren aquests del «Bastidiense». Riute de l'«Sparta» i del «N. A. C.».

Al costat d'aquest són dos *camellos*. Ara, que el «Martinenc» és el «Martinenc», m'entens?, i ningú més. Antes, después y durante, el «Martinenc» visca!

—Visca! Però digues-me com va anar el partit. Qui va guanyar?

—Tu diràs! Els nostres! Cinc a tres.

—I qui els va fer?

—Ja t'ho diré. Me'n vaig, que en dalloneses m'espera. Em va prometre una veta de la sabata, com a record d'aquest gran equip francès.

I jo, conscient dels meus deures, ho dono al linotipista sin quitar ni poner un punto.

TALLA QUE TALLARÀS...

De *El Mundo Deportivo*, en un article d'aviació:

«Armangué empezó describiendo rápidamente lo que fué la Aviación desde que un chino inventase la cometa.»

No és ningú l'Armangué prenent les coses de lluny i... anant de pressa!

Del mateix:

«En el último minuto, Artisus cae ligeramente denonado, siendo retirado del campo.»

Denonado sí, denonado no, denonado y verde
lo quiero yo.

De la «fambre» *Gaceta Sportiva* (q. e. p. d.):

«Resuncinemos, pues, nuestra impresión del ataque azul-grana estando dos nombres: Piera, presente en el centro; Gracia, infrutamente postergado...»

La mort del col·lega ens priva de fer comentaris festius. Resuncinemos, pues, nuestras impresiones. Resuncinemos? Apa, resuncinemos.

Diu la majestàtica i hiperbòlica *Jornada Deportiva*:

«...podrían decírnos que el Europa abrió largamente el juego a las alas y que el Barcelona la concentró, de preferencia, en la tripleta del centro...»

Deu volquer dir *tripita*.

De la mateixa, tractant de l'affaire «Europa», de trista recordança:

«Dado que sólo caben en el terreno del Europa 13,500 pesetas...»

Vol dir *persones*.

LOS HERMANOS KARAMAZOV

LOS
SENSUALES

La obra cumbre del más grande novelista ruso y uno de los más geniales del mundo, FEODOR DOSTOEVSKY. Novela de análisis minucioso de las más hondas y sombrías pasiones. Estudio incomparable de las múltiples emociones del alma. Maravillosa descripción de las refinadas sensaciones que produce el dolor.

Si quiere conocer uno de los más grandes monumentos literarios que ha producido la mente humana, adquiera este libro. Un tomo de 350 páginas, 3 pesetas.

I en una altra banda diu: «Como corolario de noventa duros...»

Més diners? Oh! Noventa duros minutos de lucha... Menos mal!

La mateixa *Jornada* (facin el favor de llegir-ho en to melodramàtic i diguin si no és bonic):

«Ansiedad, quien no la sintió ayer; ¡Quién no sintió el temblor de la carne y el frío de la angustia!

Aaaah!... Ooooh!... Uuuuh!

Del mateix per variar:

«Antes de comenzar el match mientras los jugadores salían al campo y los fotógrafos les aseñaban con sus tres cuatro, cinco y sus «Goer, tres, cinco»...»

Vol dir «Zeis, cuatro, cinco» i «Goerz, tres, cinco», però... si vostès sapiguessin lo de pressa que es fa *La Jornada* des de que

Vida Deportiva surt con la del alba!

De l'imprescindible *Sport*:

«Detente péñola, y no estampes el calificativo que viene a tus puntos...»

Sí, detente, péñola! Oooh, tita, oooh!...

Títol d'una «foto» a la secció deportiva d'un setmanari:

«Partido de Hockey, de campeonato, jugado en Madrid.»

En efecte, es tracta d'un partit de base-ball. Jugat a Madrid? Chi lo sa?

«Spectátor», a *La Jornada*, tot i filant prim:

«...se hubiese podido infiltrar en el ánimo de los jugadores locales algo más (por lo menos)...»

Això és precisió, i lo demés naranjas de la Xina.

XUTS

La imparcial *Gaceta Sportiva* ha mort, de resultes d'un mal part. La criatura, *Aire Libre*, ha sortit molt trempada, amb hueco-gravat i tot.

Déu hagi perdonat a la mare, i desitgem al nou infant molts anys de vida.

Amén.

Un setmanari deportiu madrileny, *Toma y Dale*, s'empipa de què diguin alguns que no té gràcia.

Té raó, no és que no tingui gràcia: és que no té solta ni volta.

En *La Riva* és de lo més desgraciat que puguin imaginat-se.

Mentre el «Barça» jugava amb l'«Irún», va escampar al camp de Les Corts un sens fi de fulles

Contra qui jugará el Gradjanski?

Dies
7 i 8
d'Abril

Contra el F. C. Barcelona

201
VOLKANIA
201

A les 4 de la tarda

Camp de les Corts

que anunciaven els partits «Espanyol»-«Gradjanski».

Ens varem sorprendre bon xic, doncs el «Barça» havia anunciat que jugaria amb ell.

Més tard ens enteràrem de la pígia.

...Si no que tenim por de què en Zamora ens clavi un seguit de bolets....!

En Greenwell, l'ex-entrenador del «Barça», ha sigut la víctima. En Gamper l'ha engegat a dida.

Això no tindria res de particular si en altre ocasions no l'hagués retingut privat-lo d'anar amb millors condicions a altres clubs.

En Greenwell, quan va sortir del «Barça», es trobava en un dels moments més difícils de la seva vida.

Déien que l'Alcàntara protestava i per això no va jugar.

En Gamper l'altre dia rebia consells dels incondicionals. Un recomana més disciplina, altre aconsella canviar algun jugador, un altre de més atrevit es mostra partidari del futbol sobre gel.

En Gamper somriu enigmàticament. L'home no es deixa convèncer. Per fi respongué:

—Què volen que els digni! Em sembla que no hi ha res tan segur com la meva diplomàcia. Diu que es varen mirar els uns als altres, no sabent si en Gamper els prenia el pèl.

Estaven amoïnats. Al primer número d'*Aire Libre* en «Juan Deportista» i l'*«Spectator»* firmaven a la capçalera del número amb una fidedigna reproducció de les seves firmes personals. El nom d'en Gaspar figurava en lletres de motlló. Es que en Gaspar no sap signar? Sí, cavallers; dormin tranquil·ls. Es que es va perfilar tant, que va trigar una setmana a fer-la. Això sí: és un monument caligràfic.

L'*«Espanyol»* va tenir la candidesa de demanar permís per a celebrar partit amb el «Viktoria»

el dijous sant. Com és natural, l'hi varen negar. Tenen cada pensada! A no ésser que proposessin jugar sense fer soroll i amb mantellina...

FUTBOLISTAS:

No dejéis de adquirir el libro imprescindible para todo buen aficionado

HISTORIA DEL CAMPEONATO DE CATALUÑA DE FOOT-BALL

1922 - 1923

APARECERA LA SEMANA PROXIMA

Prólogo y comentario técnico de cada jornada por J. Torrens.— Reseñas de todos los partidos. — Fotografías de los equipos contendientes. — Interesantes cuadros estadísticos

Un tomo de más de cien páginas en octavo, tirado en papel couché con hermosa cubierta a tricromía.

1'50 ptas.

Doncs, mirin: és una pensada. En Juanico estaria ben bufó. Per cert què, tractant d'això,

diu un setmanari que no està conforme en què també se li negués permís per fer-lo el dimecres de cendra. Nosaltres tampoc estem conformes en què se li negués.

Ara, que el dimecres de cendra no té res que veure amb el dimecres sant,

Oh, la litúrgia!...

Fa deu mesos el «real» fa aprovar un reglament. Avui és el dia que els socis encara no el tenen. Hi ha qui diu que lo bo es fa esperar i hi ha qui diu que ja cal que en preparin un altre.

Al partit amb la «Real Unión de Irún» en Blanco i el capitán feien de *linesmen*. Tan bé que haurien estat al seu lloc fent gols! Però avui el «Barça» està així com neurastènic i a primera vista sembla que no n'ensopega una. A segona vista potser es tracta d'un maquiavelisme d'en Cabot.

Els centres de localitats, aquesta immoralitat ciutadana, volien, segons ens diuen, acaparar la major part dels *bonos* i carnets que l'*«Espanyol»* llença en una emissió de ganga.

Sembla que s'ha conjurat l'abús.

Felicitem a la Junta del «Real».

Els antics socis del «Barça», o siguin els fundadors, s'han agermanat en «penya» sota el nom de «Mosques». Això de «mosques» els escau, degut a què no piquen, però molesten.

El senyor Gamper està bon xic amoïnat degut a les «mosques».

Assegut al «Continental» es va adonar d'un «mosca» que prenia cervesa a la taula del costat.

—Caram, home! Per què no voleu ésser dels meus? —digué posant la cara afable.

L'altre objectà que era millor que ell fos el que passés a la «penya» dels «mosques».

A lo qual en Gamper respongué:

—Fugi, home, fugi! Amb els

seus propòsits només disfrutarien els socis, i els de la Junta ens fumeríem de fàstic! Jo sóc partidari de l'esport amb tecs, homenatges i beneficis.

L'«Espanyol» treballava la contracta del «Gradjanski» per a jugar un parell de partits; però, de resultes d'una pisiada, el «Gradjanski» jugarà amb el «Barça».

Aquesta gent del «Reial» tenen *jettatura*, que diem els castissos.

Una conversa oïda l'altre dia al «Continental»:

—No entenc per què no van esperar a fer-li l'homenatge després del campionat!

—Psè! Pressentiments que de vegades es tenen!

Assabentem als *pseudo*-«asos» del futbol català, que el Club de Natació d'Alacant cerca jugadors de futbol per al seu primer equip.

Apa, nanos! Ara és hora de fer feina! Amb lo bé que s'està a Alacant!

Al «Reial» la protecció està a l'ordre del dia. En La Riva protegeix a més d'un (*porque se puede*), en Ciudad també (*porque también se puede*), en Bosch i Alsina a un, en Fernández a un, en Morell els vesteix baratet i els dóna *Aire Libre*, i en Tallaada els fa homes donant-los-hi «Crèdit». Hi ha res més complert?

Tota la barriada de Gràcia té un somriure tràgic als llavis. La panadera clavada al campió l'al-

tre dia per l'«Atlètic de Sabadell» els té esporuguits.

—*¿Por qué, por qué temblar, si el cielo está sin nubes y azul está la mar?*

I doncs? Animeu a en Julià i doneu uns tragets de petroli a l'Alcàzar, amb unes fregues de «Rhum Quinquina» al caparró d'en Pelaó, per a que no el perdi, i amunt i trons!

No ens feu figa ara!

Tots els jugadors del «Reial» estan assegurats contra accidents en una important societat. Quina tècnica tan esgarifosa preparen, amb concomitància del seu entrenador, per al proper campionat?

Deu ésser qüestió de tremolar i d'apartar les criatures.

El mateix «Reial», que posat a fer córrer notícies truculentes se les pinta sol, assegura que aviat faran una excursió per l'estrange i que per ella portaran l'equip nacional.

Seria bonic! Ara, que... ho posem en quarentena.

Ahir varen sortir cap a Sevilla els jugadors de l'«Europa».

Celebrariem que les marengues se les empassassin amb facilitat.

I acompanyem en el sentiment a les sevillanes, doncs en Julià es va creure allò de què és un *jacarandoso* i està disposat a fer desgràcies.

En Serra se n'ha endut un gran stock de peles i duros sevillans per encolomar-los als paisans de Maria Santíssima.

Ves qui ho tenia de dir!

El «Júpiter» també es despera i diuen que empaita com una mala cosa al porter de l'«Iluro», de Mataró.

I doncs? Que es creien que toren cebes?

Diuen que en Patricio, en Polo i en Massaguer van al «Barça».

No sabem per què, però sentim olor d'una suspensió de pagaments.

En Roca ens va assegurar que ara per ara no es mourà pas de l'«Avenç» i que lo que fan córrer és bola.

A nosaltres, *bueno!*

L'«Avenç» espera poguer reforçar el seu primer equip amb un davanter del «Badalona».

Aquest Giralt es torna més maquiavèlic que en Cabot.

De Vida Deportiva:
«También como siempre, esta línea adolece de desconexión. Al revés de lo digo «pa» que me entiendas.

Futbolistes, aficionats, joves de gresca i vells de bon humor!

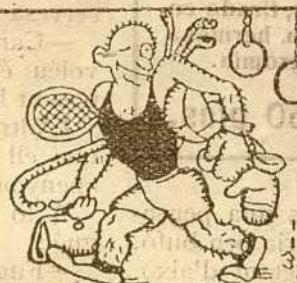
No us descuideu de que el millor elíxir és lluir el XUTI cada setmana.

IMPRENTA COSTA : CARRER NOU, 45.—BARCELONA

Sibecas Germans

Fabricació especial
de guants de boxa.
EL MILLOR MA-
TERIAL SPORTIU

Aribau, 35 - Telèf. 5031 A.

LOS SECRETOS DEL FOOT-BALL

COMO
SE
JUEGA
60 cént.

Interesante y bien docu-
mentado libro escrito por
Don ANGEL FEMENIA,
antiguo jugador y socio
del Sindicato de Perio-
distas deportivos

COMO
SE
GANNA
60 cént.